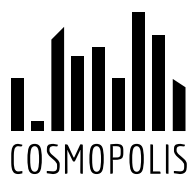

Priznaj, že ma miluješ

Neodolateľný román o tom,
že priateľstvo môže prerásť
do lásky

JULIE CAPLINOVÁ

Priznaj, že ma miluješ

Neodolateľný román o tom,
že priateľstvo
môže prerásť do lásky.

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

*Priznaj,
že ma
miluješ*

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 423. publikáciu.

Titul *Talk to Me*, vydaný vydavateľstvom Choc Lit Limited v rokoch 2014 a 2023,
preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Dominika Jelínková
Ilustrácie na obálke Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 352
Tlač FINIDR, s.r.o., Český Těšín

Copyright © 2014, 2023 Jules Wake Published in Great Britain by Choc Lit Limited
as TALK TO ME

Slovak edition published by arrangement with Livia Stoia Literary Agency.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2014, 2023
Cover Illustration © Adrián Macho, 2026

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Jarmila Debrecká, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8305-305-2 (ePub)
ISBN 978-80-8305-304-5 (pdf)
ISBN 978-80-8305-303-8 (print)

*Milí čitatelia, toto je moja prvá kniha, ktorá sa dočkala vydania,
a predstavuje pre mňa veľký míľnik.*

*Od tohto debutu sa môj štýl písania síce zmenil,
ale stále som na tento text veľmi pyšná a vždy bude mať
v mojom srdci výnimočné miesto.*

Dúfam, že sa bude páčiť starým aj novým čitateľom.

Pod'akovanie

Písať knihu je tak trochu, ako byť športovcom a podávať športový výkon, hoci my spisovatelia máme asi o niečo väčšie a vysedenejšie pozadie. Niekedy sa tiež môže zdať, že všetku prácu na knihe odvádzame sami, no v skutočnosti máme po svojom boku veľmi veľa ľudí.

Preto moja vďaka patrí celému tímu *Choc Lit*, ktorý všetko posunul do tých správnych kolají. Objímam celú komunitu spisovateľov, ktorých *Choc Lit* zastrešuje, za ich neochvejnú podporu a povzbudzovanie z prvých radov.

Mimoriadna vďaka patrí aj Moire Lea, ktorá ma predstavila Louise Allenovej a asociácii *Romantic Novelist's Association*. Louise robí mimoriadnu prácu, v rámci ktorej koordinuje program *RNA's New Writer's Scheme*. Bez nej by táto kniha nikdy neuzrela svetlo sveta. Som hrdá na to, že som členkou RNA. Našla som si vďaka tomu veľa priateľov, dostala množstvo rád a bola som obdarená záplavou štedrosti ich ducha. Je to naozaj skvelá organizácia.

Samozrejme, veľa by som toho nenapísala bez povzbudzovania úžasnej Jude Roustovej, ktorá je mojím RNA komplicom, a úžasných členov *Tring Writers'Circle*, konkrétne Sue, Indry, Clivea, Nicka Cooka, Janet, Katy, Sandry, Grahama a Helen, ako aj

drahých priateľov, ktorí čítajú mnou nanútené prvé návrhy textov, a síce Justine, Sam, Helen D & Mel (aj keď ňou navrhovaný názov sme nakoniec nevybrali).

Faktická vďaka patrí aj Jen & Shane O' Nielovým za policajné postupy a koktaily!

A na záver by som chcela poďakovať svojej rodine, ktorá ma miluje natoľko, že nebazíruje na bezchybne udržiavanej domácnosti, a čo je dosť zábavné, ani raz sa nestážovala, že máme zase mrazenú pizzu. Ďakujem svojim milým deťom Ellie a Mattovi, ako aj úžasnému manželovi Nickovi (ktorý by rád veril tomu, že on je inšpiráciou pre vytvorenie hlavného hrdinu – prepáč, drahý, nie si.).

*Pre Donnu za to, že tu bola pri každom mojom kroku
na tejto ceste,
a pre Triciu & otca, ktorý vo mňa vždy verili.*

Prológ

Ak je ktokoľvek schopný vyzerat' mu¿ne aj v detsky ru¿ovej farbe, urãite je to Daniel. Práve teraz o niekoľko čísel menší hrejivý flísový ¿upan zdôrazňoval jeho široké plecía a odhaľoval jemne svalnatú hrud' posiatu lákavým vécikom plavých chĺpkov.

Jeho ostýchavý úsmev odhalil odštiepený zub, ktorý ma vždy dokázal odzbrojiť.

„Dobré ráno,“ neisto ma pozdravil chrapľavým hlasom, keď vyšiel z kúpeľne.

Všetky moje hormóny – mizerní zradcovia – sa postavili do pozoru.

„Ahoj,“ odpovedala som piskľavým hlasom s príťažlivosťou myšky Minnie a začervenala sa ako prezretá paradajka. Prečo jednoducho dnes ráno nemôžem byť v pohode? Pokojná a sofistikovaná? Tak tu prespal. Prvý raz. Je to úplne normálne. Ľudia si be¿ne niečo začínajú na večierkoch. Vráti sa spolu domov. Zažijú vášnivú noc. Nie je to nič svetoborné.

Mala by som mu ponúknuť raňajky? Kávu? Nie, on nepije kávu. „Dáš si šálku čajú, ja som len...“ Kývla som smerom do kuchyne, uprela naňho pohľad a želala si, aby som si pred včerajšou

párty oholila nohy namiesto toho, aby som sa správala ako lenivá hnida.

„Ďakujem, Olívia, to by bolo skvelé,“ odvetil s oveľa väčším nadšením, než zaručovala štandardná šálka čaju. Dúfala som, že kým čaj pripravím, pôjde do salónika. Lenže on nie, musel ísť po chodbe za mnou.

Snažila som sa nepozerať jeho smerom, a tak som sa radšej zaoberala napúšťaním kanvice, vyberaním čajových vrecúšok, vyrovnávaním utierok a utieraním povrchu dosky, ktorá nepotrebovala utrieť. Napriek tomu som si však všimla, že sa mu uvoľnil pás na župane a odhalil ešte väčšiu časť jeho hrudníka. V ústach som mala sucho ako na púšti.

Automaticky som mu nasypala do čaju dve lyžičky cukru a premiešala. Ako som mu šálku podávala, zasiahla ma intimita tej chvíle. Jeho prsty sa obtreli o moje a pri tom dotyku mnou prebehol elektrický výboj, ktorý podnietil moju túžbu. Sklonila som hlavu a zahľadela sa na špinu zažratú do linolea, ktoré sme ešte nestihli vymeniť. *Priatelía. Boli sme priatelía.* V pohode sme nimi mohli byť aj naďalej. O mojich pocitoch predsa nemusel vôbec nič vedieť.

„Vďaka, Olívia...“ jeho hlas zaznel dostratena, akoby ho zrazu vykoľajilo, že si uvedomil celú túto situáciu. „Možno by som sa mal, ehm...“ pozrel sa mi ponad plece dozadu cez chodbu k spálni mojej spolubývajúcej, „... ísť pozrieť, či by si nedala aj Emily.“

Takže to povedal. Vyslovil jej meno... Meno mojej súčasnej spolubývajúcej Emily. Žalúdok sa mi skrútil, akoby mi doň vrazila demolačná guľa. Čo sa vlastne aj stalo.

Z vedľajšej izby sa ozýval chichot. Bolo ho počuť aj napriek tomu, že som mala zapnuté *BBC Radio 2*, v ktorom bola na programe obľúbená – v tejto chvíli prekliata – šou Steva Wrighta s názvom

Milostné piesne na nedel'u. Pravdepodobne to nebola tá najlepšia voľba na ráno, hlavne nie teraz, keď hrali tú najuplakanejšiu baladu na svete, Nilssonovu *Bez teba*. Do čerta, ako je možné, že sa to večera v noci tak veľmi pokašľalo? Uplynulý týždeň moje hormóny vo veľkom očakávaní tancovali lambadu. Každý deň sme s Danielom flirtovali cez esemesky. K svojim obľúbeným čiernym nohaviciam som si kúpila priliehavý sexy top, ktorý vyvolával jasnú otázku, či pod ním mám nejakú spodnú bielizeň. A všetko to vyšlo nazmar. Naozaj som si myslela, že po rokoch, kedy sa to „takmer stalo“, konečne prekročíme „tú hranicu“.

Nilsson postupne gradoval... *Nemôžem žiiiiit', ak by som mal žiť bez teba. Nemôžem žiť, nemôžem ti dať viac.'*

Úplný nezmysel. Samozrejme, že môžeš žiť, len sa viac snaž a určite nestrácaj čas ľutovaním sa pri počúvaní takýchto pesničiek v rádiu.

Cez tenkú stenu prenikol čerstvý výbuch smiechu a ja som začula Danielove chrapľavé slová. Následne všetko stíchlo. Pod vplyvom mojej príliš aktívnej predstavivosti som videla Emilinu tvár, ako sa rozžiarila smiechom, a potom ju Daniel umlčal bozkom.

Priskočila som k rádiu, prudko som prepla na Rádio 4 a omylom som naladila dlhé vlny. Skvelé, kriket. Pretočila som oči k nebu. *Nepomáhaš mi!*

Nemohol by byť niekto aj na mojej strane? Nemohla by som mať dnes prestávku? Kriket mal svoje vlastné významy. Všetky spojené s Danielom.

Veľa ľudí si to neuvedomilo, ale spočiatku bol mojím priateľom. Lenže vo chvíli, ako sa stretol s mojím otcom a bratom Benom – s tou ich okamžitou a zvláštnou inklináciou k športu, ktorú muži mávajú –, objavili vzájomnú vášeň pre kriket. A skôr ako som si to uvedomila, Daniel vstúpil do dedinského kriketového klubu *White Waltham* a stal sa nevyhnutnou súčasťou môjho života a takmer

súčasťou rodiny. Presne ako môj bratranec Barney a jeho švagor Piers, ktorí hrali za rovnaký tím.

Musím z tohto bytu vypadnúť. Mohla by som ísť a robiť to, čo robievam v poslednom čase často – pokúsiť sa nájsť dokonalé šaty, ktoré by som si obliekla na nadchádzajúcu svadbu sesternice Lucy. Zrazu mi napadla príšerná myšlienka. Prosím, Bože, nedovoľ, aby Daniel pozval Emily ako svoj sprievod na túto svadbu.

Nie, tak dlho im to nevydrží. Určite je to len úlet na jednu noc. Alebo nie?

1. kapitola

Čo je toto za svadobný prejav? Čo sa stalo s vyjadreniami v štýle... *Som taký nervóznny. Nevyzerá moja nevesta skvele? Ďakujem, že ste prišli.*

Ako keby Daniel počul moje myšlienky, pozrel sa priamo na mňa a venoval mi jeden zo svojich super žiarivých úsmevov, po ktorých nasledovalo diskkrétne žmurknutie, keď sa ženích pustil do prejavu ako z galavečera počas udeľovania cien *Pride of Britain Awards*.

Moje srdce urobilo obvyklé jeden a pol salto hodné olympijskej zlatej medaily a vyslalo mi do celého tela nával horúčavy. Šesť týždňov. Stretáva sa s Emily už šesť poondených nekonečných týždňov, a napriek tomu mám pri ňom stále tieto hlúpe telesné reakcie.

Opätovala som mu napätý, zdvorilý úsmev. Len taký, ako sa patrí. Sme predsa priatelia, jednoducho priatelia. Vždy sme nimi boli a vždy nimi budeme. Mala by som to definitívne akceptovať.

Keď Emily ovinula svoju pažu okolo Danielových pliec, opäť som sa sústredila na ženícha Piersa a jeho rozvláčný príbeh o tom, ako našiel pravú lásku v Neasdene na trojminútovom rýchlom rande, ktoré zorganizoval môj bratranec, a snažila som sa, aby sa na

mojej tvári zračilo, že... *som týmto príbehom úplne uchvátená*. No počula som ho už mnohokrát predtým.

Miestnosť vybuchla do smiechu. Zjavne som zmeškala ženíchovu pointu. Zdvihol pohár k prípitku a potom sme všetci vstali.

Či už to bolo neslušné, alebo nie, odišla som od stola a nechala tam napoly zjedený dezert. Zamierila som na dámske toalety, skôr ako sa tam nahrnú všetci ostatní. Zahľadela som sa do zrkadla a všimla si, že mám príliš vytreštené oči, ale stále vyzerám relatívne normálne. Žiarlivosť dokáže robiť s vašim vnútrom zvláštne veci. Bola som presvedčená, že v mojom prípade by sa to mohlo začať každú chvíľu prejavovať aj navonok.

Bohužiaľ, zvyšok hostiny som sa nemohla zostať skrývať na záchodoch, a tak som si vložila kabelku pod pazuchu a vydala sa hľadať toľko potrebné osvieženie. Samozrejme, hneď som narazila do mamy, ktorá na mňa už čakala pri bare, pretože veľmi dobre vedela, že bez pohára vína vydržím len určitý čas. Víťazoslávne sa pozrela na moju tetu Brendu, ktorá vyzerala v hodvábnom fuksiovo ružovom kostýme veľmi živo.

„Olívia, nebol to nádherný príhovor? Lucy stretla Piersa počas rýchleho rande, ktoré zorganizoval Barney.“

„Áno, mami. Ja viem.“ Lenže to, že nevesta a ženích sa stretli na rýchlom rande, neznamená, že by to mal vyskúšať aj zvyšok sveta. Ak mám byť úprimná, viac ma priťahovala predstava, ako si vytrhávam nechty hrdzavými kliešťami. Bohužiaľ, Lucin úspech vnukol môjmu podnikavému bratrancovi Barneyemu skvelý nápad.

„Pozri sa, môže to fungovať.“ V očiach sa jej zablysko, povzbudzujúco a prosebne zároveň.

„Áno, iste. Môže a mrzí ma to...“ povedala som, hoci ma to vôbec nemrzelo, „no naozaj to nie je môj štýl. Dá si niekto niečo na pitie?“

„Vieš, že Barneyho rýchle rande sú pre náročných slobodných,“ prerušila ju s nadšenou materskou hrdosťou teta Brenda, ktorej sa pohojdávali okolo hlavy žiarivo červené kučeravé vlasy, kontrastujúce s oblečením.

„Vieš, nepúšťa tam kohokoľvek. Zúčastniť sa môžu len pozvaní.“

„Ja viem, teta Bren. Znie to úžasne,“ klamala som. *Úžasne príšerne.* „Som si istá, že Barneymu sa skvele darí, ale...“

„Olívia! Musíš sa tam vrátiť,“ skočila nám do rozhovoru moja sestra Kate.

Nie. Jediné, čo musím, je dať si drink. *A odkiaľ sa tu nabrala Kate?* Nemala som pocit, že mama potrebuje posily. Jej a tete Bren to išlo skvele aj vo dvojici.

„Budem úprimná, mami. Olívia je neskutočne nudná. Nemá žiaden zmysel pre dobrodružstvo.“

A to, že ona žije v luxusnom byte v Sydney v *Darling Harbour* z nej snáď automaticky robí Ranulpha Fiennesa? Jej duša tiež práve nepatrí k tým priekopníckym. Iní ľudia odišli do Austrálie s obnoseným ruksakom, nie s celou súpravou kufrov, ktorú by jej mohla závidieť aj Victoria Beckhamová.

„To od teba nebolo veľmi milé, Kate,“ pokarhala ju mama, odhodlaná ako vždy sa správať férovo. Potom sa ku mne otočila s výrazom na tvári, ktorý hovoril *robím-si-o-teba-starosti*. Stávalo sa to už priam tradíciou.

Fajn, tak som trochu schudla, hoci som si to nemohla úplne dovoliť. Nemalo to však vôbec nič spoločné s neopätovanou láskou. Jednoducho, niekedy bolo trochu zložité sa najesť. Kedykoľvek bol Daniel nablízku, skrývala som sa s nejakou dobrou knihou vo svojej izbe, takže som vynechala zopár večerí. Našťastie, teraz už zostával na noc menej často, takže som si mohla dopriať poriadne raňajky.

„Bolo by to od teba pekné, keby si pomohla svojmu bratrancovi.“ Mama sa opäť vzopla ako čajka s hranolčekom v zobáčiku

na nábreží. „Ešte len rozbieha svoj biznis. Mali by sme ho podporiť.“

„Vážne ‚my?‘“ spýtala som sa s ľahkosťou, ktorú som necítila. V skutočnosti som sa cítila trochu ako ten úbohý rozmočený hranolček, ktorý práve zhltna. Presne som vedela, kam toto všetko smeruje. „Takže ty a otec tiež prídete?“

„Nebuď hlúpa, zlatko.“

„A čo ty?“ Otočila som sa s úškrnom ku Kate. *Ak sa potopím, stiahnem ju so sebou.*

„Prepáč, sestrička, ale čoskoro sa vraciam do krajiny Oz. Nerada by som v niekom vzbudila plané nádeje a potom ho sklamala. Okrem toho... mám priateľa.“

Ach, áno, ten dokonalý surfujúci maklér, s ktorým sa stretla v ten týždeň, keď prišla do Austrálie. Na základe toho, ako ho opísala, by ste sa mohli staviť, že tvorili úžasný pár na Bondi beach alebo kdekoľvek, kam chodia krásni ľudia zo Sydney. Veď... Kate je nádherná. Vlastne mi pripomína čistokrvných weimarských stavačov, uhladených a s lesklou srstou. A ja? Som skôr ako zlatý retriever: mám dlhé nohy, hnedé oči a veľa svetlých kučier – hoci nie som až taká pobláznená.

„Je čas, aby si sa vrátila do hry,“ pokračovala Kate jemným hlasom, v ktorom zneli obavy.

„Čože?“ spýtala som sa rozhodnutá udržať si úsmev na tvári. Toto si vyžadovalo rýchly a opatrný zásah. „Strávila som touto hrou už dosť času, ale nerada hrám príliš dlho.“ Stručné a diplomatické vyjadrenia mi celkom vyhovovali, hoci ma v poslednom čase začínali trochu nudiť.

„Olívia! Nebuď taká. Musíš sa cez neho preniest.“

Vylakane som sa na ňu pozrela. Kate predsa nemohla vedieť o tom, ako veľmi sa mi páči Daniel. Myslela som si, že som dnes urobila pomerne skvelú prácu, aby som udržala svoje pocity

v tajnosti – veľa som sa usmievala, hlasno som sa smiala, vyhýbala sa pohľadu určitým smerom. *Pozrite sa ľudia, mám sa skvele. Do Daniela nie som ani trochu zamilovaná. Takže ani najmenej ma netrápi nejaká Emily, či to, že sú spolu.*

„Mike si ťa vôbec nezaslúžil...“

Fíba. Vedľa ako tá jedľa. Ďakujem, ďakujem. Mike bol ďalšia veľká chyba. Človek by si myslel, že ich jednu po druhej zbieram. No je to dávna história. Prakticky udalosť z čias Jurského parku.

A potom, žmúriac ponad jej plece, som si všimla Daniela a Emily.

„Prečo to neskúsiť?“ pokračovala Kate.

Zatvárala sa ustarostene, až sa jej na čele objavili vrásky. V tej chvíli som mala chuť ju objasť. Nemala o ničom ani poňatia.

Ako nákupná maniačka, ktorej niekto rozstrihal bankomatové karty, no ona napriek tomu nie je schopná odísť z obchodu, som zachytila ďalší výjav za Kate. Emilina ruka práve hladila Daniela po chrbte a jej prsty sa pohrávali s jeho svetlými vlasmi na zátylku.

Mysleli by ste si, že keď ich budete vídať spolu často, získate nejaký druh imunity. Ako keď si budujete odolnosť proti choroboplodným zárodkom. Lenže nie, zakaždým, keď som ich videla spolu, som znova „dostala nádchu“.

Musím niečo robiť. Niečo pozitívne. Musím prestať byť patetická a slabošská.

Otočila som sa tak, aby mi Katina hlava zakrývala výhľad na nich dvoch. Alternatívna terapia. Medicína. To je to, čo potrebujem. Bude to síce chutiť príšerne, no mohlo by to zabráť.

„Dobre teda, vyskúšam Barneyho rýchle rande.“ Nie som si istá, kto bol mojím pokojným súhlasom viac prekvapený – či ja, mama alebo Kate. Teta Bren sa len spokojne usmiala.

To je ono. Moja zelená na semafore. Katina tvár sa rozžiarila veselým úsmevom. Tiež som sa usmiala a zároveň sa snažila ignorovať krč z paniky, ktorá sa ma zmocnila. Povedala som len toľko,

že pôjdem. Neskôr sa z toho môžem vyvliecť. Údajne som geniálna vo vymýšľaní nápadov. Kreatívna mysliteľka, teda aspoň podľa hlúpych manažérskych profilov, ktoré zvyknú robiť v zamestnaní. Takže si môžem ešte vymyslieť hoci aj milión výhovoriek. Že si nechávam dobrovoľne ťahať nervy zo zubov, chodím na hodiny pletenia, dostala som zápal slepého čreva – môže to byť čokoľvek.

Žiaľ, v tej chvíli som nebrala do úvahy prefíkaný machiavelizmus pevne zakorenený v Katinej DNA.

Daniel ucítil, ako sa k nemu Emily privinula. Mäkká a teplá. So svojím lákavým výstavným dekoltom. Objal ju kolo pliec a pozrel sa dole na jej svetlé vlasy. Nedalo sa poprieť, že je nádherná. Hlavne, keď smerom hore k nemu zdvihla tvár, ospalo sa usmiala a zahľadela sa naňho pohľadom, v ktorom sa zrkadlila jasná výzva na sex. Sladká, nekomplikovaná a veľmi ženská.

Rozhliadol sa po miestnosti a uvidel DJ-a, ako si metodicky balí súpravu s koncentrovaným výrazom, ktorý prezrádzal: „Moja práca sa skončila a idem domov.“ Bol už pokročilý nočný čas. Dokonca aj čašníčky sa prebudili zo svojej skoršej rezignovanej zotrvačnosti a upratovali poháre zo stola so superhrdinskou rýchlosťou.

Všimol si, že na druhej strane stola sedí Olívia so sestrou, hlavy kúsok od seba. Prižmúril oči a sledoval, ako Olívia zdvihla svoj poloplný pohár vína. Urobila to bez záujmu, bez nadšenia. Vlastne celý deň sa tvárila veľmi statočne. Súcítil s ňou, ale bol to prirodzený následok situácie, v ktorej sa ocitla. Sama si to vybrala. Keď si dopriala ďalší dúšok, zdvihla zrak a všimla si jeho pohľad. Na tvári sa jej mihol úsmev, no pery zostali zovreté. *Tak jej treba*, pomyslel si, no okamžite tú myšlienku oľutoval. Bolo to od neho veľmi neláskavé a nespravodlivé. Nikto si nezaslúžil byť nešťastný, ale, preboha! Chcel ňou zatriať. Dostala samu seba do takého zmätku.